

Věc C-10/22

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

5. ledna 2022

Předkládající soud:

Tribunale ordinario di Roma (Itálie)

Datum předkládacího rozhodnutí:

5. ledna 2022

Žalobkyně:

Liberi editori e autori (LEA)

Žalovaná:

Jamendo SA

ITALSKÁ REPUBLIKA

TRIBUNALE ORDINARIO DI ROMA

**SEZIONE XVII SPECIALIZZATA IN MATERIA DI IMPRESA (soud
prvního stupně v Římě, senát XVII specializovaný na podnikové právo)**

[OMISSIS]

vydal následující

**USNESENÍ O ŽÁDOSTI O ROZHODNUTÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE ve
zrychleném řízení**

(články 267 SFEU a 105 jednacího řádu Soudního dvora Evropské Unie)

ve věci [OMISSIS]

mezi

LEA - LIBERI EDITORI E AUTORI [OMISSIS]

Žalobkyní

proti

JAMENDO SA [OMISSIS] se sídlem v [Lucembursku] [OMISSIS]

Žalované

PŘEDMĚT SPORU

- 1 LEA je organizací kolektivní správy autorských práv, tedy o jeden ze subjektů, které jsou v Itálii oprávněné ke zprostředkování autorských práv ve smyslu článku 180 Legge sul diritto d'autore (autorský zákon) č. 633 z roku 1941, a vykonává tedy funkci zplnomocněné osoby pro správu a propagaci autorských práv jejích členů a je pověřena výběrem příslušných příjmů z výkonu práv. LEA spravuje autorská práva přibližně 39 000 autorů a vydavatelů, z nichž je více než 22 000 italských autorů a vydavatelů, a to ve výhradním režimu, přímo a na základě smluv o zastoupení uzavřených s nezávislými správci práv a organizacemi kolektivní správy, a to i se správci a organizacemi, které nemají sídlo v Evropské unii. V rozsahu relevantním pro projednávanou věc zahrnuje získané pověření rovněž výběr a příjem všech odměn vyplývajících z licenčních smluv uzavřených pro účely vysílání hudební kulisy nebo hudby na pozadí v obchodních prostorech prostřednictvím tzv. „in store“ rádia.
- 2 JAMENDO je nezávislým subjektem pro správu autorských práv zřízený podle lucemburského práva, který v Itálii působí od roku 2004 a jeho cílem je spojovat umělce a milovníky hudby z celého světa za účelem vytvoření mezinárodní komunity nezávislé hudby. Jamendo Music poskytuje přístup k rozsáhlému katalogu s více než 700 000 skladbami od více než 45 000 umělců z více než 150 zemí světa. Hudební skladby lze z internetových stránek Jamendo stahovat a poslouchat zdarma pro osobní potřebu v souladu s podmínkami uplatňovaných licencí, přičemž část digitálního hudebního katalogu je k dispozici i pro komerční účely, pokud k takovému užití dali nositelé práv souhlas.
- 3 LEA podala u zdejšího soudu žalobu na zdržení se jednání společnosti JAMENDO *ante causam* z důvodu, že zprostředkovatelská činnost v oblasti autorských práv, kterou v Itálii žalovaná vykonává, je protiprávní vzhledem k tomu, že
 - společnost JAMENDO není zapsána na seznamu organizací oprávněných ke zprostředkování autorských práv v Itálii;
 - nesplňuje zvláštní požadavky stanovené v legislativním nařízení č. 35/2017 (kterým se provádí směrnice 2014/26/EU o kolektivní správě autorských práv);

- společnost JAMENDO neoznámila ministerstvu telekomunikací zahájení činnosti ve smyslu článku 8 výše uvedeného legislativního nařízení 35/2017.

LEA proto požadovala, aby bylo společnosti JAMENDO uloženo, aby se zdržela podnikatelské činnosti vykonávané v Itálii, aby jí bylo uloženo penále za porušení povinnosti ve výši 20 000 eur denně a zveřejnění usnesení o uložení povinnosti zdržet se jednání ve třech hlavních celostátních denících.

- 4 Společnost JAMENDO vstoupila do řízení o předběžném opatření a dovolávala se výkladu italské právní úpravy v souladu s ustanoveními směrnice 2014/26/EU, která stanoví, že nositel autorských práv a práv s nimi souvisejících k hudebním dílům může svobodně svěřit správu svých autorských práv organizaci kolektivní správy nebo nezávislému správci práv. Směrnice totiž uvádí jako subjekty způsobilé k výkonu činností správy autorských práv dvě odlišné kategorie subjektů, které jsou vymezeny a definovány v článku 3 této směrnice:

- **organizace kolektivní správy (dále jen OKS)** jako organizace, která je „ze zákona nebo prostřednictvím postoupení, licence nebo jiného smluvního ujednání oprávněna spravovat jménem více než jednoho nositele práv autorská práva nebo práva s nimi související k prospěchu nositelů práv jako svým jediným a hlavním účelem, a která splňuje alespoň jedno z těchto kritérií: i) je vlastněna nebo ovládána svými členy, ii) je svou podstatou neziskovou organizací“ a

- **nezávislý správce práv (dále jen NSP)** jako organizace, která je „ze zákona nebo prostřednictvím postoupení, licence nebo jiného smluvního ujednání oprávněna spravovat jménem více než jednoho nositele práv autorská práva nebo práva s nimi související ke prospěchu nositelů práv jako svým jediným a hlavním účelem a která: i) není přímo či nepřímo, v celém rozsahu ani zčásti, vlastněna ani ovládána nositeli práv a ii) je svou podstatou ziskovou organizací.“

- 5 Společnost JAMENDO italskému zákonodárci vytýká, že při provádění právních předpisů Společenství správně nepřiznal nezávislým správcům práv práva stanovená ve směrnici. Článek 180 autorského zákona, jehož obsah se prostřednictvím příslušného legislativního nařízení nezměnil, totiž nadále stanoví, že jedinými subjekty způsobilými k výkonu zprostředkovatelské činnosti jsou SIAE [Società Italiana degli Autori ed Editori] a OKS, bez jakéhokoli výslovného odkazu na NSP. Vnitrostátní právní předpisy proto brání tomu, aby NSP působili v Itálii v oblasti zprostředkování autorských práv, čímž je nutí k jediné povinné alternativě uzavřít dohody se SIAE nebo v každém případě s oprávněnými OKS.
- 6 Podpůrně společnost JAMENDO tvrdila, že její činnost nespadá do oblasti kolektivní správy autorských práv, ale do oblasti přímé správy autorských práv, a uplatňovala tak bod 16 odůvodnění směrnice, který vylučuje možnost zahrnout do definice nezávislý správce práv ty kategorie (jako jsou například vydavatelé nebo

producenti), které udělují licence k právům, která na ně byla převedena na základě „individuálně“ sjednaných dohod.

ODKAZY NA PRÁVNÍ PŘEDPISY

- 7 Směrnice 2014/26/EU vychází z předpokladu, že na „na vnitřním trhu, kde nedochází k narušování hospodářské soutěže, podporuje ochrana inovací a duševní tvorby rovněž investice do inovačních služeb a produktů“ (bod 1 odůvodnění) a že „organizace kolektivní správy, které se usadí v Unii, by měly mít možnost při zastupování nositelů práv, kteří mají bydliště nebo jsou usazeni v jiných členských státech, nebo při udělování licencí uživatelům, kteří mají bydliště nebo jsou usazeni v jiných členských státech, využívat svobod, jež poskytují Smlouvy“ (bod 4 odůvodnění). Článek 5 odst. 2 směrnice, který přebírá obsah doporučení Komise ze dne 18. května 2005 o kolektivní přeshraniční správě autorského práva a práv s ním souvisejících pro zákonné on-line hudební služby (zveřejněného v Úř. věst. ES ze dne 21. října 2005) vztahující se na celou oblast děl chráněných autorským právem, konkrétně stanoví: „Nositelé práv mají právo zmocnit organizaci kolektivní správy podle své volby ke správě práv, kategorií práv nebo druhů děl a jiných předmětů ochrany dle své volby pro území podle svého výběru, bez ohledu na členský stát, jehož je organizace kolektivní správy či nositel práv státním příslušníkem, v němž má bydliště nebo místo usazení“.
- 8 Směrnice ve vztahu k subjektům, které jsou oprávněny provádět činnosti správy autorských práv, uvádí dvě odlišné kategorie subjektů, u nichž stanoví definici (článek 3): organizací kolektivní správy (OKS) [se rozumí] „organizace, která je ze zákona nebo prostřednictvím postoupení, licence nebo jiného smluvního ujednání oprávněna spravovat jménem více než jednoho nositele práv autorská práva nebo práva s nimi související k prospěchu nositelů práv jako svým jediným a hlavním účelem, a která splňuje alespoň jedno z těchto kritérií: i) je vlastněna nebo ovládána svými členy; ii) je svou podstatou neziskovou organizací;“ a nezávislým správcem práv (NSP) [se rozumí] „organizace, která je ze zákona nebo prostřednictvím postoupení, licence nebo jiného smluvního ujednání oprávněna spravovat jménem více než jednoho nositele práv autorská práva nebo práva s nimi související ke prospěchu nositelů práv jako svým jediným a hlavním účelem a která: i) není přímo či nepřímo, v celém rozsahu ani zčásti, vlastněna ani ovládána nositeli práv; a ii) je svou podstatou ziskovou organizací.“
- 9 V italském právním řádu je ústředním bodem právní úpravy autorského práva zákon č. 633 ze dne 22. dubna 1941 (Ochrana autorského práva a dalších práv souvisejících s jeho výkonem, v Úř. věst. č. 166 ze dne 16. 7. 1941), ve znění pozdějších předpisů.
- 10 Legislativním nařízením č. 35 ze dne 15. března 2017 (dále jen „prováděcí nařízení“) italská vláda provedla Barnierovu směrnici, ale ponechala v podstatě beze změny obsah článku 180 autorského zákona, který byl ve skutečnosti podstatnou překážkou pro řádné uplatňování Barnierovy směrnice v Itálii. Zůstal

totiž zachován monopol Società Italiana degli Autori ed Editori (dále jen „SIAE“) v oblasti zprostředkování autorských práv a nositeli práv nebyla zaručena svoboda volby organizace, které by světil správu svých autorských práv. V důsledku značných nejasností, které vyvstaly v důsledku tohoto neúplného provedení, jakož i v návaznosti na řízení o nesplnění povinnosti, které proti Itálii zahájila Evropská komise, italská vláda nařízením s mocí zákona č. 148 ze dne 16. října 2017, kterým se stanoví „Naléhavá ustanovení v daňových a finančních záležitostech“, přepracovala článek 180 zákona č. 633/1941, když „na ostatní organizace kolektivní správy uvedené v legislativním nařízení č. 35 ze dne 15. března 2017“ (a nikoli tedy na NSP) rozšířila výhradu původně stanovenou pouze ve prospěch SIAE. Platné znění článku 180 autorského zákona stanoví: “[1.] Činnost zprostředkovatele, uskutečňovaná jakýmkoli způsobem na základě jakékoli přímé či nepřímé formy účasti, zprostředkování, pověření, zastoupení a také postoupení výkonu práv k zastupování, výkonu, hraní, vysílání, včetně sdělování veřejnosti prostřednictvím satelitu a mechanické a kinematografické reprodukce chráněných děl, je vyhrazena výhradně Società italiana degli autori ed editori (SIAE) a ostatním organizacím kolektivní správy uvedeným v legislativním nařízení č. 35 ze dne 15. března 2017. [2.] Tato činnost je vykonávána za účelem: 1) poskytnutí licence a oprávnění k ekonomickému využívání chráněných děl jménem a v zájmu oprávněných osob; 2) získávání příjmů plynoucích z uvedených licencí a oprávnění; 3) rozdělení těchto příjmů mezi oprávněné osoby. [3.] Činnost Società italiana degli autori ed editori (S.I.A.E.) je rovněž vykonávána podle pravidel stanovených předpisy v těch zahraničních zemích, ve kterých má SIAE organizované zastoupení. [4.] Výše uvedená výhradní pravomoc nemá vliv na právo autora, jeho dědiců nebo právních nástupců přímo uplatňovat práva, která jim tento zákon přiznává.”

DŮVODY PRO PODÁNÍ ŽÁDOSTI O ROZHODNUTÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE

- 11 Je dostatečně zřejmé, že společnost JAMENDO v Itálii vykonává činnost zprostředkování děl chráněných autorským právem. Podle General Terms of Use společnosti Jamendo může totiž každý umělec zveřejnit jedno nebo více svých hudebních děl (skladby nebo album) na platformě zpřístupněné společností Jamendo, a to tak, že si vytvoří vlastní účet umělce a přímo zveřejní svá díla na platformě Jamendo kliknutím na funkci „upload your music“. Kromě toho si každý umělec v okamžiku nahrávání zvolí pro každé nahrané dílo typ licence Creative Commons, kterou chce použít, a tím pro každé jednotlivé dílo rozhodne, jaká práva mohou využívat uživatelé platformy (tj. osoby, které využívají služeb nabízených společností Jamendo). Jakmile umělec nahraje svou hudbu na portál, může se taktéž rozhodnout, že se zaregistruje i pro službu Jamendo Licensing na digitální platformě, a to uzavřením distribuční smlouvy. Po přistoupení může umělec do služby Jamendo Licensing přidat (ručně) jedno nebo více děl a rozhodnout, že se bude účastnit dostupných komerčních programů: „In store Program“ (licence pro hudbu na pozadí v obchodních prostorech [OMISSIS]) a „Catalog Program“ (licence pro synchronizaci hudby s audiovizuálním obsahem

nebo pro jiné multimediální projekty). Uzavřením distribuční smlouvy se nositelé práv zaručují společnosti Jamendo, že nejsou spojeni s žádnou společností kolektivní správy, ani že nemají žádné smluvní vztahy se subjekty takového typu nebo se soukromou společností (zejména vysílacími společnostmi, distribučními platformami, producenty nebo značkami), které by jim bránily ve využívání programu Jamendo Licensing po celém světě, a z tohoto důvodu se rozhodnout pro nezávislou správu svých autorských práv. Prostřednictvím programu Jamendo In-Store jsou díla certifikovaného umělce zařazena do playlist [seznamů skladeb] vytvořených společností Jamendo, kterých je v současné době 27, a jsou vysílána jako hudba na pozadí ve veřejných zařízeních („Playlist“).

- 12 Činnost žalované se tedy nezdá být bezprostředně kvalifikovatelná jako přímá správa, jelikož společnost JAMENDO, jak sama přiznává, uděluje licence a podlicence, vybírá odměnu na základě počtu užití díla a ponechává si odměnu stanovenou jako procentní podíl z obdržených příjmů; kromě toho se zdá, že smlouvy, které společnost JAMENDO předkládá svým členům, nejsou výsledkem individuálních jednání; výběr mezi různými možnostmi členství, které společnost JAMENDO připravila pro registrující se umělce prostřednictvím různých způsobů úpravy smlouvy a správy autorských práv, nemění nic na skutečnosti, že umělci mohou případně pouze přistoupit ke standardním smlouvám, což brání kvalifikaci každé jednotlivé smlouvy jako výsledku konkrétního vyjednávání.
- 13 Navíc sama společnost JAMENDO doslovně uvádí, že spravuje „technologickou platformu (přístupnou na internetu na adrese www.jamendo.com)“, jejímž účelem je distribuce a poskytování licencí k celosvětovému užití hudebních děl, jejichž nositeli jsou autoři/nezávislí umělci“.
- 14 Mezi účastnicemi řízení je nesporné, že LEA naopak odpovídá normativní definici organizace kolektivní správy.
- 15 Další nespornou skutečností, kterou účastnice řízení nezpochybňují, se jeví fakt, že žalovaná, a sice společnost JAMENDO, není uvedena na seznamu společností oprávněných provádět „collecting“ podle čl. 5 odst. 1 přílohy A rozhodnutí č. 396/17/CONS. Nemůže provést ani příslušnou registraci/akreditaci z důvodu ustanovení článku 180 autorského zákona.
- 16 Pokud jde o nařízení předběžného opatření v prospěch LEA, je možno konstatovat potenciální splnění podmínky *fumus boni iuris*, jelikož činnost vykonávaná společností Jamendo je v plném rozsahu srovnatelná s činností LEA, ve vztahu k níž žalovaná jedná jako přímý konkurent bez splnění zákonných požadavků: zprostředkování autorských práv formou kolektivní správy.
- 17 Co se týče podmínky *periculum in mora*, zdejší soud zastává ustálený názor, že uvedená podmínka je splněna *in re ipsa* v každém případě porušení práv duševního vlastnictví a že nástroj spočívající v uložení zdržení se určitého jednání je nástrojem, kterým je možno ve vysoké míře vyhovět zájmům nositele autorských práv a rovněž kolektivním zájmům, a to i s ohledem na značné

hospodářské škody na úkor autorů, ke kterým dochází v důsledku šíření padělaných děl anebo jednání v rozporu s konkrétními pravidly, jimiž se řídí předmětná oblast.

- 18 Z tohoto hlediska se jeví jako rozhodující předběžná otázka, kterou společnost JAMENDO navrhla položit Soudnímu dvoru: platné italské právní předpisy totiž vylučují NSP z okruhu subjektů, které jsou oprávněny vykonávat činnost „zprostředkovatele, uskutečňovanou jakýmkoli způsobem na základě jakékoli přímé či nepřímé formy účasti, zprostředkování, pověření, zastoupení a také postoupení výkonu práv k zastupování, výkonu, hraní, vysílání, včetně sdělování veřejnosti prostřednictvím satelitu a mechanické a kinematografické reprodukce chráněných děl.“

STANOVISKO PŘEDKLÁDAJÍCÍHO SOUDU

- 19 Podle předkládajícího soudu je tato otázka opodstatněná. Je sice pravda, jak tvrdí LEA, že nástroj směrnice umožňuje flexibilní provedení do vnitrostátního právního řádu, ale stejně tak je pravda, že existuje zásada adekvátního a úplného provedení směrnice, neboť harmonizační účinky, které jsou charakteristické pro cíle sledované Evropskou unií, má vyvolat systém zavedený unijním normotvůrcem jako celek. Podle ustálené judikatury ESD pouze částečné, nebo neúplné anebo nelogické provedení směrnice Společenství představuje porušení práva Společenství.
- 20 Úkolem vnitrostátního zákonodárce při provádění směrnice je proto zajistit, aby (bod 7 odůvodnění směrnice) „byly právní předpisy členských států týkající se správy autorských práv a udělování licencí pro více území k právům k hudebním dílům online koordinovány. Právním základem by pro tuto směrnici tedy měl být čl. 50 odst. 1 Smlouvy o fungování EU.“ Předkládajícímu soudu se jeví jako zřejmé, že legislativní neupravení pravomocí a oprávnění přiznaných nezávislým správcům práv (NSP) ve vnitrostátních právních předpisech nebo jejich vyloučení z okruhu subjektů oprávněných ke zprostředkování autorských práv představuje, byť v rámci diskreční pravomoci při provádění, nepřípustnou volbu vnitrostátního zákonodárce, neboť brání subjektům evropského práva, jako je společnost JAMENDO, které byly založeny v odlišné formě nezávislých správců práv, ve výkonu rovnocenné hospodářské činnosti na tuzemském území. Tento rozpor lze nalézt i v italské prováděcí právní úpravě, přičemž článek 4) prováděcí právní úpravy na jedné straně stanoví, že „Nositelé práv mohou pověřit organizaci kolektivní správy nebo nezávislého správce práv podle své volby správou svých práv, příslušných kategorií nebo druhů děl a jiných předmětů ochrany pro jimi určená území, bez ohledu na členský stát Evropské unie, jehož je organizace kolektivní správy, nezávislý správce práv či nositel práv státním příslušníkem, v němž má bydliště nebo místo usazení“, z čehož tedy vyplývá, že nositelé práv mohou svěřit správu práv bez rozdílu OKP i NSP kteréhokoli členského státu Evropské unie, zatímco na druhé straně se v textu tohoto ustanovení dále uvádí, že tím není dotčeno „ustanovení článku 180 zákona č. 633 ze dne 22. dubna 1941,

pokud jde o činnost zprostředkování autorských práv“, které činnost na tuzemském území omezuje pouze na SIAE a na OKP. Italský zákonodárce v podstatě v plném rozsahu provedl ducha směrnice, ale zavedl omezení v podobě výjimky, která je nelogická a v rozporu se zásadami směrnice.

- 21 Vnitrostátní právní úprava vyplývající z čl. 4 odst. 2 prováděcího nařízení a z platného znění článku 180 autorského zákona ve znění pozdějších předpisů, přijatých za účelem jeho přizpůsobení se směrnici, znemožňuje NSP působit v Itálii, přičemž je tedy nutí uzavřít se SIAE nebo s jinými OKS smlouvy o zastupování, zatímco možnost přímé správy ze strany nositelů práv zůstává nedotčena.
- 22 Uznání NSP ze strany směrnice za subjekty, které legitimně působí v oblasti správy a zprostředkování autorských práv, by v prokonkurenční perspektivě právního řádu Unie mělo na podporu jakéhokoli územního omezení jejich působnosti vyžadovat zvláštní odůvodnění, které lze přiřadit k jedné ze situací výslovně stanovených v tomto právním řádu. Je také známo, že v mnoha členských státech Evropské unie již zákonná výhradní práva v oblasti zprostředkování autorských práv téměř vymizela a tyto činnosti mohou kromě OKS vykonávat i NSP, včetně NSP usazených v jiných členských státech.
- 23 NSP jsou, stejně jako OKS, organizace oprávněné spravovat jménem více než jednoho nositele práv autorská práva ke prospěchu nositelů práv; strukturální a funkční rozdíly mezi těmito subjekty, ačkoli mohou mít význam pro právní úpravu vnitřního fungování a kontrol, se *prima facie* nezdají být relevantní pro účely případných omezení činnosti zprostředkování, která je strukturálně identická, neboť spočívá v získávání pověření a udělování licencí a v každém případě musí být vykonávána v zájmu nositelů práv.
- 24 Směrnice ve většině svých ustanovení posuzuje činnost kolektivní správy práv jednotně, z dvojího hlediska získávání pověření autorů a udělování licencí uživatelům, takže právo NSP vykonávat činnost lze také odvodit z patnáctého bodu odůvodnění směrnice jakožto důsledek práva nositelů práv svobodně udělit pověření také těmto subjektům („Nositelé práv by měli mít možnost pověřit správou svých práv nezávislého správce práv“), a to v souladu s prokonkurenčním nastavením směrnice.
- 25 *Fumus cautelare* je tedy silně podmíněn použitím vnitrostátního ustanovení, které vyjadřuje zásadu, jež je potenciálně v rozporu s právními předpisy Společenství, které provádí.
- 26 Vznesená otázka podle všeho evidentně spadá do oblasti zájmu unijní právní úpravy, a to jak z toho důvodu, že celý jednotný vnitrostátní trh, v projednávaném případě italský, představuje bezpochyby podstatnou část společného trhu, tak z toho důvodu, že spor vyvstal mezi LEA a společností provádějící *collecting*, která legitimně působí v jiných členských státech Unie a zabývá se službami správy a

zprostředkování autorských práv ve prospěch jak italských, tak zahraničních autorů.

- 27 Tato věc, v případě opodstatněnosti otázky, by měla být rozhodnuta při uplatnění čl. 4 odst. 2 prováděcího nařízení, který nositelům práv přiznává možnost svěřit správu práv buď organizaci kolektivní správy nebo nezávislému správci práv podle jejich výběru, založeným nebo usazeným v kterémkoli členském státě, ale bez uplatnění odkazu na článek 180 autorského zákona a na zde stanovené výhradní právo ve prospěch SIAE a ostatních OKS, tedy při uplatnění pravidla vnitrostátního práva, které je v souladu se směrnicí, a nikoli přímým použitím této směrnice.
- 28 Tato otázka je v projednávané věci relevantní, neboť žalobkyně tvrdí, že trvajících a aktuálních protiprávních jednání žalované je předpokladem pro požadovaný zákaz a rozšíření nároku na náhradu škody na pozdější období.
- 29 Je tedy třeba posoudit, zda je za účelem zajištění dodržování ustanovení unijního práva v oblasti svobody usazování a volného pohybu služeb (články 49 a 56 SFEU) a směrnice 2014/26/EU nezbytné neuplatnit předmětné vnitrostátní pravidlo, a z tohoto důvodu je třeba položit Soudnímu dvoru předběžnou otázku, která je formulována následovně.
- 30 Otázka má naléhavou povahu ve smyslu článku 105 jednacího řádu Soudního dvora Evropské unie, neboť, jak bylo uvedeno výše, činnost společnosti JAMENDO je vykonávána ve formálně protiprávním rámci, takže by v případě záporné odpovědi na položenou předběžnou otázku Soudním dvorem bylo nezbytné nařídit naléhavá opatření ve prospěch LEA spočívající v uložení povinnosti zdržet se určitého jednání.

PŘEDBĚŽNÁ OTÁZKA

„Musí být směrnice 2014/26/EU vykládána v tom smyslu, že brání takovému vnitrostátnímu zákonu, který vyhrazuje přístup na trh zprostředkování autorských práv nebo v každém případě udělování licencí uživatelům pouze subjektům, které lze podle definice uvedené v této směrnici kvalifikovat jako organizace kolektivní správy, přičemž vylučuje subjekty kvalifikovatelné jako nezávislí správci práv, které jsou založeny v tomto členském státě nebo v jiných členských státech?“

Z těchto důvodů

Nařizuje okamžité předání tohoto usnesení [OMISSIS] kanceláři Soudního dvora Evropské unie pro účely případného zrychleného řízení ve smyslu článku 105 jednacího řádu Soudního dvora Evropské unie.

[OMISSIS]

Řím, 5. ledna 2022

[OMISSIS]

PRACOVNÍ DOKUMENT